

တောင်ပေါ်ရိုးမှာ

ချင်းတောင်တန်းကြီးကား ဝိတိုရိယတောင်အပါအဝင် မတ်စောက်သော တောင်တန်းကြီးများ အထပ်ထပ် အလွှာလွှာဖြင့် မားမားမတ်မတ် ရှည်လျားစွာ တည်ရှိနေပေသည်။ ဤတောင်တန်းတလျှောက်တွင် နေထိုင်ကြသော မျိုးနွယ်တူသည့်ချင်းလူမျိုးတို့ကို စုပေါင်းရေတွက်ပါက (၄၄)မျိုး ရှိသည်။ ချင်းတောင်ကို မြောက်ပိုင်း၊ အလယ်ပိုင်း၊ တောင်ပိုင်းဟူ၍ ခွဲခြားခေါ်ဝေါ်နေကြသည်။ မြောက်ပိုင်းတွင် တီးတိန်၊ ဖလမ်း၊ ဟားခါးမြို့နယ်တို့ ပါဝင်သည်။ အလယ်ပိုင်းတွင် မင်းတပ်၊ ကန်ပက်လက်၊ မတူပီမြို့နယ်တို့ပါဝင်သည်။ တောင်ပိုင်းတွင် ပလက်ဝ၊ ရှင်လက်ဝမြို့နယ်တို့ ပါဝင်သည်။ ကျမရောက်သော ဒေသမှာ မတူပီမြို့နယ်ပင်ဖြစ်သည်။

မတူပီမြို့နယ်တွင် နေထိုင်ကြသော ချင်းလူမျိုးများမှာ-

(၁)မတူ

(၂)မိရမ်

(၃)ဒိုင်ယင်ဒူ

(၄)နီတုံ

(၅)လောက်တူ လူမျိုးတို့ဖြစ်သည်။

ချင်းတောင်တန်းသည် တရွာမှတရွာသို့ သွားလိုလျှင် တောင်အထပ်ထပ်ကို ဖြတ်ကျော်ရသည်ချည်းဖြစ်ပါသည်။ ဤသို့သော သဘာဝကြောင့် ချင်းစကားမှာ တကျောင်းတဂါထာ တရွာတပုဒ်ဆန်းကား ချင်းစကားမျိုးပေါင်း များလှသည်။ ကျမသွားမည့်နေရာမှာ မတူပီမြို့နယ် "မတ်ဒူ"ရွာသို့ဖြစ်ပါသည်။ ယင်းဒေသတွင် "ဒိုင်"လူမျိုးတို့နေထိုင်ကြပါသည်။

တောင်တက်ခဲ့စဉ် မောဟိုက်လွန်း၍ မကြာခဏ နားရသည်။ တောင်ဆင်းကျပြန်တော့လည်း ဒူးခွေတတ်ပြန်သည်။ အေးမြသောရာသီဥတုရှိသည့်တောင်တန်းဒေသပင် ဖြစ်လင့်ကစား ခရီးကြမ်းကြောင့် နဖူးတွင် ချွေးဥတို့ မစီဘဲမနေနိုင်ကြ။ ချွေးထွက်သည်နှင့်အမျှ ရေကို ခဏခဏ သောက်ရသည်။ သို့သော် ရေဗူးကို တော့ ကိုယ်တိုင်မသယ်နိုင်။ ခန္ဓာကိုယ်မှ လုံချည်အင်္ကျီများကိုပင် လေးလံသည်ဟုထင်မိသေးသည်။

သို့သော် လက်ထဲတွင် ထီးတလက်ကိုမူ မကိုင်၍ မဖြစ်၊ မိုးကြီးလှသောဒေသခရီးဖြစ်၍ ထီးသည် အရေးကြီးသည်။ မိုးမရွာသောအခါ ထီးကို တောင်ငှေးသဖွယ် ထောက်ရင်း ခရီးဆက်ရပေမည်။ "အနားကြာလျှင် အနာပေါ်တတ်သည်"ဆိုသကဲ့သို့ ခဏနားမိလျှင်ပင် အကြောအခြင်များ နာသည်ကို သတိထားမိသည်။ ထို့ကြောင့် သွေးမအေးမီ ခရီးဆက်ရပြန်သည်။ မောပန်းရသည့်ကြားထဲမှ သစ်ခွ အနီ-အဖြူ-မရမ်းစသည်တို့ကို မြင်ရသောအခါ တဒင်္ဂမျှ ကြည်နူးမိရပြန်သည်။ သာယာလွန်းသည့်သဘာဝပင်။

"ဤခရီးသည် ပင်ပန်းလှသည်တကား"ဟုမိမိကိုယ်ကို မိမိ အကြင်နာပိုကာ မဆိုသာပါချေ။ ကျမ၏ ရှေ့ဝါးတရိုက်လောက်အကွာတွင် တဖြည်းဖြည်းသွားနေကြသော ကူလီများထဲမှ အသက် ၄၅ နှစ်အရွယ်ချင်း

အမျိုးသမီးကြီးကို ကြည့်ပါက ချိနဲ့သည့်မိမိကိုယ်ကိုပင် မုန်းမိဦးမည်။ ချင်းကူလီအမျိုးသမီးကြီးသည် ကျမ၏အိပ်ရာလိပ်နှင့်သူ၏စားအိုးစားခွက် စောင်အနည်းငယ်တို့ကို "ထွန်း"သို့မဟုတ် "တို"တွင် ထည့်ကာ ကြိုးကို နဖူးမှသိုင်း၍ ကျောတွင် ပိုးထားသည်။ "တို"ဆိုသည်မှာ ကြိမ်ဖြင့် ယက်လုပ်ထားသောပလိုင်းကြီးပင်ဖြစ်သည်။

ခရီးနှင့်ခဲ့သည်မှာ တနေဝင်ခါနီးပေပြီ။ ခွေးဟောင်သံနှင့်ကြက်တွန်သံ သဲ့သဲ့ကို ကြား၍ ရွာတရွာတော့ နီးပြီဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ မကြာမီ ရွာထဲမှ အမျိုးသမီးလေးတယောက်သည် သေးပိန်ပိန်ကောက်တောက်တောက် ဗူးတောင်းများကို "တို"ဖြင့် ထည့်ကာ "တို"ကို နဖူးမှ သိုင်း၍ပိုးလာသည်ကို တွေ့ရသည်။ တောင်ကျရေကို ဝါးလုံးဖြင့် သွယ်ထားသောနေရာသို့ ရောက်သောအခါ သူမ၏ "တို"ကို ချသည်။ ကျမလည်း ဤနေရာတွင်ပင် လက်ခြေတို့ကို ဆေးသည်။ ရေဆာသော်လည်း မသောက်ရဲ၊ ရေဗူးထဲမှ ရေကိုသာ သောက်ရသည်။

"တောင်ကျရေကို တွေ့တွေ့ချင်း မသောက်နဲ့၊ အဲဒီရေတွေထဲမှာ "မြွှာ"ကောင်ဆိုတာ ရှိတယ်၊ မြွှာက ရေထဲမှာ ရုတ်တရက် မမြင်ရဘူး"ဟူသော ကျန်းမာရေးမှူးတဦး၏ဇနီး ဝမ်းဆွဲဆရာမက ပြောပြသောစကားကို မှတ်သားထား၍ ရေကို မသောက်ရဲချေ။ ယင်းဆရာမ၏ ၃ နှစ်ရွယ်သားလေးတွင် ဤကဲ့သို့ မြွှာကောင်ဝင်ခဲ့ဖူးသည်။ မြွှာကောင်သည် နှာခေါင်းထဲတွင် နေရာယူကာ တစတစ ကြီးထွားလာသည်။ ထို့နောက် ကလေး၏နှာခေါင်းမှာ သွေးများ အလိုလိုစီးကျနေသည်။ ထမင်းစားချိန်တွင်ပင် သွေးကို သုတ်ရင်း စားရသည်။

တနေ့တွင် ဟင်းငွေ့တထောင်းထောင်းဖြင့် ထမင်းစားသောက်ရန် ထမင်းစားပွဲသို့ ထိုင်ကြသောအခါ ကလေး၏နှာခေါင်းထဲမှ မြွှာကောင်သည် ဟင်းနံ့ကြောင့် နှာခေါင်းဝသို့ထွက်ပြုလာသည်။ ကလေး၏မိခင် မြင်လျှင်မြင်ချင်း အဝတ်စနှင့်ကိုင်၍ အတင်းဆွဲထုတ်ပစ်ရသည်။ နှာခေါင်းတဖက်မှ မြွှာကောင်ကို ရသော်လည်း တဖက်မှ သွေးထွက်မရပ်သေးချေ။ တဖက်တွင်လည်း မြွှာကောင် ရှိနေသေး၍ပင် ဖြစ်သည်။ ကလေး၏ဖခင်မှာ ကျန်းမာရေးမှူးပင် ဖြစ်သော်လည်း ဆေးပစ္စည်းမစုံလင်သည်ကတကြောင်းကြောင့် မတူပီမြို့သို့ တက်၍ ဆရာဝန်ကို ပြကာ ဆွဲထုတ်ရသည်။ ထိုအခါမှ ကလေး၏ရောဂါ ပျောက်ကင်းသွားတော့သည်။ သို့သော် မြွှာ၏ဒဏ်ချက်ကြောင့် ကလေးသည် နေမကောင်းလျှင် နှာခေါင်းသွေးထွက်တတ်လေသည်။

ရေမသောက်ရဲသောကြောင့် ခြေလက်များ ဆေးကာ ချင်းသမီးပျို၏ရေခပ်ပုံကို ကြည့်နေမိသည်။ သူတို့သည် လည်ပင်းသေးရှည်ရှည်နှင့်ကောက်ကွေ့သောဗူးတောင်းလေးများကို တလုံးပြီးတလုံး ရေဖြည့်နေသည်။

"မဗေဒါ သူရေခပ်ပါလို့၊

ဟိုသောင်စပ်မှာတဲ့ သူနေခို၊

ဗူးညိုကို ရေမဝင်လို့၊

နေစက်ရှင် ဂေါယာကျွန်းကို၊

ယွန်းချေပေါ့လေး"

ဟူ၍ ကွဲရှုမောဟိုက်သောအသံဖြင့် ကျမတို့အဖွဲ့မှ လူတယောက်က ဆိုပါသည်။ ဤအရပ်ဒေသသည် ရေခပ်ရန် မြေအိုးမျှပင် မရှိသောအရပ်ပါတကား။ ထို့ကြောင့် ဗူးသီးကို ရေအိုးပမာ အသုံးပြုသည်။ ဗူးသီးမှာလည်း ကြီးမားဖွံ့ထွားသောဗူးသီး မဟုတ်ပါချေ။

ထိုရွာတွင်ပင် ညအိပ်ရပေမည်။ နားမိသည်နှင့်တပြိုင်နက် ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်လိုက်သည်။ အတူပါ လာသောကူလီများမှာမူ အသင့်ပါလာသော အိုးတလုံးစီဖြင့် နီးရာထင်းကို ဆွဲကာ ချက်ပြုတ်ကြသည်။ ချင်း အမျိုးသမီးကြီးသည် ထမင်းချက်ရင်း ဆေးတံကို ခဲနေသည်။ သူမ၏ဆေးတံမှာ ဝါးပိုးဝါးကြီးကို ပြုလုပ်ထား သောကြောင့် ကြီးမားလှသည်။ အရှည်မှာ တပေကျော်ကျော် ရှိမည်။ လက်နှစ်ဖက်ကိုင်ကာ အားပါးတရရှု ရှိုက်နေသည်။ သူ့ကို ကြည့်၍ပင် မောမိသည်။

ထမင်းကျက်သောအခါ ပါလာသော ဆားနှင့်ဂျင်းတက်ကို တို့ကာ ထမင်းစားနေသည်။ ဟင်း-လုံး-ဝ မပါပါချေ။ သို့သော် သူ့ထမင်းနှင့်သူ့ဂျင်းတက်သည် သူ့အတွက် အဆင်သင့်ပင် ဖြစ်သည်။ ထမင်းပင် မကျန် တော့။ ညအိပ်ပြန်သောအခါလည်း ခြုံထည်တလွှာမျှသာ သူ့အိပ်ရာဖြစ်ပါသည်။

တမိုးသောက်၍ တတောင်ဆင်းတက်ခရီးဆက်ခဲ့ပြန်ပါသည်။ ကျမတို့အနေနှင့် တောင်တန်းကို တက် ဆင်းသွားရသည်မှာ ပင်ပန်းသည်ဟုထင်သည်။ ချင်းအမျိုးသမီး အမျိုးသားတို့အဖို့မူ မြေပြန့်တွင် မသွားချင် ဟုဆိုပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် တောင်တက်လိုက် ဆင်းလိုက် သွားရခြင်းအားဖြင့် အကြောအခြင်ပြေ သည်ဟုဆိုပါသည်။

မကြာမီ မိုးက သဲသဲမဲမဲ ရွာချလာသည်။ စိမ့်မြိုင်ထဲတွင် မိုးသဲသောကြောင့် ချမ်းလာသည်။ ခြေသ လုံးတွင်ကား သွေးများ နီရဲနေပေပြီ။ ကျွတ်ကောင်တို့၏ဒဏ်ချက်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ခြေအိတ်နှင့်ဘိနပ်စီးထား သော်လည်း ကျွတ်ကောင်များ၏ရန်ကို မကာကွယ်နိုင်ပါချေ။ ခြေအိတ်ကြားမှ ထိုးဖောက်ဝင်နိုင်သောအစွမ်း ရှိကြပါသည်။ ကျွတ်ကောင်တွယ်ခြင်းသည် နာတော့မနာချေ။ တွယ်သောကျွတ်ကောင်ကို ခွာရန်ကြိုးစားစဉ် တွင် လက်ကြားထဲမှ ကျွတ်ကောင်များကို မြင်ပြန်သည်။ ကျွတ်ကောင်သည် တီကောင်ကဲ့သို့ပင် ပျော့စိမ့်ချွဲ ပတ်ပတ်ဖြစ်သည်။

ဤသို့ဖြင့် ကျွတ်ကောင်များ၏ဒဏ်ကို ခုခံရင်း တနေကုန်ခရီးနှင့်မိသောအခါ "မတ်ဒူ"ရွာသို့ ရောက် လေပြီ။ "မတ်ဒူ"ရွာကား ကျေးတောရွာကလေးပင် ဖြစ်ပါသည်။ ရွာထဲသို့ ဝင်မိသော်လည်း အသံကင်းမဲ့၍ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ သက်ငယ်မိုးအိမ်များကိုသာ တွေ့ရသည်။ အကြောင်းကား မိုးတွင်းဖြစ်၍ တရွာလုံး တောင်ယာသို့ ရွှေ့ပြောင်းနေထိုင်ကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ရွာထဲတွင်မူ ကျန်းမာရေးမှူးဦးခိုင်ခန်းထန်တို့ ဇနီးမောင်နှံမိသားစုသာ ရှိသည်။ ရွာသားများမှာ နာမကျန်းသောအခါမှ ရွာသို့ ပြန်လာကြသည်ဟုဆိုသည်။ ကျန်းမာရေးမှူးတို့အိမ်သားစု၏ရင်းနှီးစွာ တားမြစ်မှုကြောင့် ၃-၄ ရက်တည်းခိုရသည်။

နောက်ရက်များတွင် ဆေးကုလာကြသော ရွာသားများကို တွေ့ရသည်။ တရက်တွင်ကား ချင်းအမျိုး သမီးဝေဠုဝတီကို တွေ့ရသည်။ ဝေဠုဝတီသည် နားရွက်ကြီးသောကြောင့် ပုံကျအောင် ဖြတ်ပစ်သောအခါမှ ချောမောလွန်း၍ ဘုရင်ကောက်တော်မူခဲ့သည်။ ချင်းအမျိုးသမီးလေးသည်လည်း ကျယ်လွန်းသောနားပေါက် ကို အပေါက်ငယ်ချန်လှုပ်၍ ဖြတ်ပစ်ပေးပါဟုဆေးခန်းသို့ လာသည်။

အလယ်ပိုင်းချင်းတောင် မတူပီနယ်ဘက်မှ ချင်းအမျိုးသားအမျိုးသမီးတို့သည် နားပေါက်ကြီးကြီးချဲ့ ကာ ဗူးတောင်းငယ်လေးများကိုလည်းကောင်း၊ နို့ဆီဗူးခွံများကို ဖြတ်၍လည်းကောင်း၊ ဝတ်ဆင်ကြသည်။ ထို့ ကြောင့် နားပေါက်ကြီးများသည် ကျယ်ဝန်းလှသည်။ မတူပီမြို့ပေါ်နှင့်အနီးတဝိုက်မှ ချင်းအမျိုးသမီးများမှာမူ ရာသီပေါ်ပန်းများကို နားပေါက်တွင် ပန်ဆင်တတ်ကြသည်။

အခြားနယ်များမှလူများ အရောက်အပေါက်များ၍ မြင်ရသောအခါ သူတို့၏နားပေါက်များ ဖြတ်ပစ်၍ အပေါက်ကျဉ်းလိုကြသည်။ ထို့ကြောင့် ဆေးရုံသို့လာ၍ ဖြတ်ကြသည်။ ကျန်းမာရေးဘက်ဆိုင်ရာ အမှုထမ်း များကလည်း စိတ်ရှည်စွာ ဖြတ်ပေးတတ်ကြသည်။

မကြာမီ ချင်းအမျိုးသားတယောက် ရောက်လာသည်။ ရောက်လာလာချင်းပင် ကုတင်ပေါ်တွင် အိပ်၍ ဆေးထိုးပေးပါဟု အတင်းခိုင်းသည်။ ဘာရောဂါဖြစ်သည်၊ မည်သို့ဖြစ်သည်တို့ကိုကား မပြောသေးချေ။

စားဆေးပေးသင့်သောလူနာများကို ဆေးခန်းတွင်ပင် တခါတည်း စားစေသည်။ ဆေးများကို မပေးလိုက်ချေ။ တောင်ယာလုပ်ငန်းတဖက်နှင့်ဖြစ်၍ စားဆေးများ ပေးသင့်သည်ဟုကျမထင်မိသည်။ သို့သော် ကျန်းမာရေးမှူးဦးဒိုင်ခန်းထန်က အဘယ်ကြောင့် ဆေးများ မပေးဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြသည်။

"သူတို့ကို စားဆေးများ ပေးလိုက်လို့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်ဘူးဗျ၊ ပေးလိုက်တဲ့ဆေးနဲ့တည့်မှန်းသိရင် ၃ ရက်တွက်ပေးတဲ့ဆေးကို တခါတည်းစားပစ်လို့ ဒုက္ခများရတတ်သေးတယ်။ ပြီးတော့ ဒီဆေးဟာ သူတို့ မစားသင့်ဘူးထင်ရင်လည်း အားလုံးလွှင့်ပစ်လိုက်တာဘဲ၊ ဆေးစားသင့်တယ် မစားသင့်ဘူးဆိုတာလဲ သူတို့ ကြက်ဥမှုတ်ပြီးမှ ကောက်ချက်ချလိုက်တာဘဲ"

ကြက်ဥမှုတ်ခြင်းသည် အလယ်ပိုင်း၊ တောင်ပိုင်းတွင် နေထိုင်ကြသော ချင်းလူမျိုးများ၏အယူအဆ ဖြစ်သည်။ ကြက်ဥအစိမ်းကို မီးကျည်းရဲရဲပေါ်တင်ကာ မီးကို တဖြည်းဖြည်းမှုတ်သည်။ ထိုအခါ အက်ကြောင်း များပေါ်လာသည်။ ထိုအက်ကြောင်းများကို ကြည့်၍ အကောင်းအဆိုးကို ဆုံးဖြတ်သည်။ ကယားလူမျိုးတို့၏ ကြက်ရိုးထိုးခြင်း၊ နှီးချိုးခြင်းကဲ့သို့ ဗေဒင်အတိတ်နိမိတ် ကောက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

"ပြီးတော့ ဆေးအပြောင်းအလဲမှာ ပထမဆေးက အလုံးကြီးပြီး နောက်ဆေးက အလုံးငယ်ရင် ကြီးကြီးစားတာမှ မပျောက်ရင် ဒီဆေးငယ်စားတော့ ဘယ်ပျောက်မလဲလို့ဆိုတတ်သေးတယ်"

ဝမ်းဆွဲဆရာမလေးက ပြောပြ၍ ရယ်ကြရသေးသည်။
ထိုဒေသရှိ လူများသည် လူတယောက် နေမကောင်းပါက ဆေးစားရန်ထက် နတ်ပွဲလုပ်ရန် အရေးကြီးသည်ဟုထင်မြင်ကြသည်။ ထိုနတ်ပွဲတွင် သားကောင်များကို သတ်ရသည်။ နတ်ပွဲပြီး၍ အခန့်သင့်ကာ ထိုလူမမာ ကျန်းမာသွားပါက သတ်သောသားကောင်အလိုက် နှစ်ကန့်သတ်ကာ ဆေးစားရှောင်ကြရပြန်သည်။ နွားနောက်သတ်လျှင် ၅ နှစ်၊ ဝက်သတ်လျှင် ၃-နှစ်၊ ခွေးသတ်လျှင် ၂-နှစ်ဟူ၍ ကန့်သတ်ထားသည်။ ထိုသတ်မှတ်ထားသောနှစ်အတွင်း မည်သည့်ဆေးဝါးမျှ မစားသောက်ချေ။ ထို့ကြောင့်လည်း ရောဂါဖြစ်လာသောအခါ ပြင်းထန်တတ်လေသည်။

"တခါ က ကျွန်တော် ဟိုဘက်ရွာကို ရောက်သွားတယ်၊ လူတယောက် အပြင်းဖျားနေတာကို တွေ့ရတယ်။ ကျွန်တော် မြင်တော့ နမိုးနီးယားဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ သိတယ်၊ ဆေးလဲ အသင့်ပါလာတယ်၊ သူတို့က နတ်လုပ်ဖို့စီစဉ်နေကြတယ်၊ ကျွန်တော်က ဆေးကုရမယ့်အကြောင်း သူတို့ကို ပထမစည်းရုံးရသေးတယ်၊ သူတို့က ခွင့်မပြုဘဲ လုပ်မိလို့ တခုခုဖြစ်သွားရင် သူတို့ကကျွန်တော့်ကို လေးမြားနဲ့ပစ်ပြီးသတ်မယ်။ ဒါကြောင့် ခွင့်ပြုချက်ရအောင် တောင်းပြီးမှ ဆေးကုရတယ်။ အဲဒီတော့မှ ရောဂါပျောက်ကင်းသွားတာပါဘဲ"

"အမျိုးသမီးတွေရဲ့ကျန်းမာရေးဆို ရင်လေးစရာဘဲ။ မီးဖွားခြင်းနဲ့ပတ်သက်လို့ သူတို့ဟာသူတို့ဘဲ ဖွားတယ်။ မီးဖွားရမယ့်ကိုယ်ခန္ဓာအလယ်ပိုင်းကို သူတို့ဟာ ရေမထိစေဘူး၊ ရေမချိုးဘူး၊ တသက်လုံးဘဲ သူတို့မီးဖွားပြီးလို့ တခုခုဖြစ်ရင်သာ ကျမတို့ကို အကူအညီတောင်းတယ်"

ကျန်းမာရေးမှူးနှင့်ဝမ်းဆွဲဆရာမတို့က အတွေ့အကြုံများကို အသီးသီးပြောကြပါသည်။

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံသည် တိုင်းရင်းသားလူမျိုးအသီးသီးတို့ ပေါင်းစပ်ဖွဲ့စည်းထားသောနိုင်ငံ ဖြစ်ပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ တိုင်းရင်းသားအချင်းချင်း တယောက်အကြောင်းတယောက် နားလည်သိရှိကြနိုင်ပေမည်။ သို့မှသာ တဦးနှင့်တဦး ကူညီနိုင်ပေမည်။ သို့ရာတွင် တောတောင်ရေမြေ အထပ်ထပ်ခြားနေသောပြည်နယ်အချို့ဒေသများ၏အခြေအနေအရပ်ရပ်များသည် မြေပြန့်ဒေသများနှင့်နှိုင်းစာပါက မိုးနှင့်မြေကြီးပမာ

ကွာခြားလှပါသည်။ စီးပွားရေး၊ ပညာရေး၊ ကျန်းမာရေးအစရှိသည့်အားလုံးသောအရေးကိစ္စများတွင် ရာစုနှင့် ချီ၍ နောက်ကျလွန်းပေသတည်း။

ဇလပ်နီ

မှတ်ချက်။ ။၁၉၆၉-ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ၊ အမှတ်(၂၈၆)ထုတ် သွေးသောက်မဂ္ဂဇင်း စာမျက်နှာ(၅၃-၅၆)ထိ ညွှလာရှိသော ဆောင်းပါးကို ပြန်လည်၍ စာစီရိုက်ထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

